

Comedy In het midden van zijn leven denkt Steven Mahieu na over de dood, geriatrie en monogamie, en puurt daar heerlijke comedy uit.

Vindt u monogamie ook klinken als een ziekte?

Full Contact.

Steven Mahieu

★★★★☆

Gezien op 12/11 in Minard, Gent.

Nu op tournee.

‘Dit is de gevoeligste show die ik al gespeeld heb,’ zegt Steven Mahieu, ‘omdat de onderwerpen zo gevoelig liggen. De dood, geriatrie: het heeft lang geduurd voor het materiaal helemaal goed zat. Mensen lachen daar meestal niet mee, omdat het zo hard binnenkomt. In de eerste try-outs besepte ik dat ik zomaar aan het vertellen was zonder het verhaal een humoristische of theatrale meerwaarde te geven. Ik heb in die periode veel gehad aan de opmerkingen van het publiek.’

En toch: Mahieu hoeft zelfs niet grappig te zijn om je mee te krijgen. Zijn energieke, levenslustige verschijning is op zich al een attractie, met dat elastische lichaam en die sprekende mimiek. Je voelt dat hij recht uit het hart spreekt, over dingen die hem boos maken en beroeren. Hij lijkt heel goed te acteren, maar zo expressief praat hij ook in het echte leven.

Heeft Mahieu dan ook de neiging om grappen te maken in de geriatrie-instelling waar zijn dementerende oma verblijft? ‘Maar nee, zot! Ik word daar niet goed van. De arts kwam binnen en somde alles op wat mijn grootmoeder nog zou kunnen overkomen. Ik heb hem gestopt. Een beetje rustig, als-tublieft. Je praat hier wel over mijn oma.’ ‘Pure horror’ noemt hij de afde-

ling geriatrie en revalidatie in de voorstelling. Hij durft er amper binnenkomen in de kamers. En dan die roepende verpleegsters!

Mahieu: ‘Wij hebben in onze cultuur geen goede relatie met de dood. Daarom is dat ziekenhuis zo’n verschrikkelijke plek. Elke verdieping wordt het een beetje erger, tot de lelijkheid op de hoogste verdieping helemaal openbarst.’

Morbide

Laat u niet afschrikken: Mahieu vindt met zijn morbide humor het perfecte evenwicht tussen spot en respect. En de aftakeling van de mens is ook niet het enige thema waar hij zijn zetje over doet. De kinderen komen aan bod (ook al gaat het over dode kippen en wippende konijnen), gênante parkeersituaties en relatietherapie. ‘Saai is de overtreffende trap van veilig,’ zegt hij over monogamie, maar hij vraagt zich wel af wie dat concept destijds in godsnaam heeft uitgevonden. Het woord klinkt als een ziekte, en Mahieu kent de symptomen. Het is een van de grappigste passages in de show.

Mahieu: ‘Ik ben van de generatie die nog net niet de benefits heeft van de nieuwe ontwikkelingen op dat vlak. Ik zou nog kunnen meedoen op de sin-

Mahieu speelt zijn vierde show een kleine vijftig keer, daarmee behoort hij tot de top in Vlaanderen. Voor een comedian die nooit op tv komt, is dat opmerkelijk

glesmarkt, maar het zou toch een beetje zijn alsof ik nu pas zou beginnen skaten. Als je deze show binnen vijftig jaar bekijkt, denk je waarschijnlijk: waar hadden die mensen het over?’

Op dit moment in zijn leven vindt Mahieu de mythe van Sisyphus de mooiste metafoor voor het menselijke bestaan, zeker nadat hij de gelijknamige novelle van Camus had gelezen. ‘Hij redeneerde dat je alleen aan je lot kunt ontsnappen als je je er helemaal aan overgeeft. Als je alles aanvaardt in het leven, kun je er toch zo toch nog zin aan geven. Je kunt jezelf wel allerlei vragen stellen over de zin van het bestaan, maar als je erkent dat het allemaal toch geen zin heeft, wordt het opnieuw interessant.’

Is hij een existentialist of een ‘spirituele vlinder’, zoals hij zich in de show omschrijft? ‘Ik doe aan meditatie, maar ben ik daarom een spirituele gast? Ik denk het wel, maar dat betekent niet dat in een lang gewaad tegen andere mensen ga zeggen hoe ze moeten leven.’

Intussen bereikt hij met zijn comedy steeds meer mensen. Mahieu speelt zijn vierde show het komende jaar een kleine vijftig keer, daarmee behoort hij tot de top in Vlaanderen. Voor een comedian die nooit op tv komt, is dat opmerkelijk. Mahieu: ‘Ik ben in het verleden vaak gevraagd voor tv, maar nu niet meer. Ik trek het gewoon niet. Je moet dat kunnen, pr maken voor jezelf. Ik moet kunnen vertellen en een bepaalde vibe voelen. Mijn humor past niet bij het medium. Ik heb eens meegedaan aan ‘Is er een dokter in de zaal?’, met Philippe Geubels. Ik vroeg me af wat ik daar zat te doen.’

KAREL MICHIELS

de jongste jaren een tweede adem heeft gevonden, nu dus gegund. De 78-jarige Te Gussinklo was de oudste in het rijtje genomineerden. Hij haalde het van Peter Buwalda, Manon Uphoff, Marente de Moor en Nicolien Mizee. Buwalda’s *Otmars zonen* kreeg eerder de Bookspot Lezersprijs, goed voor 10.000 euro.

Revolutionaire kunstenaars

Maar de Bookspot-jury mocht gisteren twee mensen blij maken. De allereerste prijs voor non-fictie ging naar de slavist Sjeng Scheijen voor *De avant-gardisten. De Russische revolutie in de kunst 1917-1935* (Prometheus). In dat boek beschrijft Scheijen hoe Russische avant-gardekunstenaars als Kazimir Malevitsj, Vsevolod Meyerhold en Marc Chagall zich enthousiast achter de Russische revolutie schaarde vanuit het ideaal dat kunst in alle aspecten van het leven aanwezig moet zijn. De bolsjewieken drukten hen aan de borst en benoemden hen tot ‘officieren van de kunst’. Maar het verbond tussen de idealistische, vrijheidslievende kunstenaars met autoritaire politici als Lenin en Stalin moest wel tragisch aflopen: ze werden door het Sovjetregime monddood gemaakt of vernietigd. Scheijen brengt hun verhalen weer tot leven. ‘Wie wil begrijpen hoe de paradoxen van de Russische avant-garde tot vandaag invloed hebben op de manier waarop wij naar de verhouding tussen kunst en politiek kijken, moet dit boek lezen. Het is tegelijk verhelderend en verontrustend’ schreef een enthousiaste Johan de Boose in deze krant. *De avant-gardisten* haalde eerder ook de shortlist van de Libris Geschiedenis Prijs.

Beide laureaten kregen een prijzengeld van 50.000 euro mee naar huis.

Labiele, hooggestemde hoofdpersonages zijn het handelsmerk van Te Gussinklo

Schilderkunst

Nederlandse musea kopen samen Van Gogh

Woensdag werd bij Sotheby’s in New York *Onkruid verbrandende boer* geveild, een schilderij van Vincent van Gogh uit 1883. Het schilderij blijkt nu gezamenlijk te zijn aangekocht door het Drents Museum en het Van Gogh Museum. De musea hebben er ruim 2,8 miljoen euro voor betaald, het zal afwisselend in beide te zien zijn.

Het werk toont een eenzame figuur op een verlaten vlakte bij avondschemering, verlicht door een vuurtje. Van Gogh schilderde het in de noordelijke provincie Drenthe, waar hij in het najaar van 1883 verbleef en het landschap vastlegde in schilderijen en tekeningen. *Onkruid verbrandende boer* is een van de weinige schilderijen uit die periode die bewaard zijn gebleven.

In de jaren 30 werd het schilderij verworven door de kunsthandelaar Jacques Goudstikker, die in Amsterdam actief was. Hij stierf in 1940 op de vlucht naar het buitenland, waarna de Duitse bezetter zich over zijn verzameling ‘ontfermde’. Later kwam het in handen van Goudstikkers schoondochter. (th)



‘Onkruid verbrandende boer.’ © wvg



Steven Mahieu: ‘Ik ben in het verleden vaak gevraagd voor tv, maar nu niet meer. Ik trek het gewoon niet.’ © Bart Salembier